

27.6.2021

4. neděle po Trojici

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a společenství Ducha svatého se všemi námi! Amen.

„Bože, tys Bůh můj! Hledám tě za úsvitu, má duše po tobě žízni. Mé tělo touhou po tobě hyne ve vyschlé, prahnoucí, bezvodé zemi. Proto tě vyhlížím ve svatyni, chci spatřit tvoji sílu a slávu.“ Ž 63,2-3

Píseň 607 *Bůh je náš Pán a Král*

Modlitba: Pane, je toho tolik, zač ti můžeme děkovat. Za dnešní ráno, za život, za ty, kdo jsou vedle nás, kdo jsou s námi, při nás. Za pokrm, střechu nad hlavou, práci, odpočinek. Nic z toho není samozřejmostí. Je toho ovšem taky tolik, co nás trápí. Nemoci a bolesti našich blízkých i trápení vzdálených, postižených přírodními katastrofami i lidskou nenávisí a krutostí. Trápíme se i sami se sebou. Se svými selháními, nedostatečností, neláskou. Pane, je toho tolik, co bychom potřebovali. Co bychom chtěli změnit. Co vše od tebe smíme žádat? A když žádáme od tebe, musíme být ochotni se zapojit? Nechat se tebou oslovit, zatáhnout do díla tvého království ve světě? Pane, prosíme, přijmi nás s naší slabostí, pochybností, omezeností a daruj nám svého Ducha, Ducha Kristova, Ducha odvahy, moci a síly, která je ukryta ve víře, naději a lásce. Amen.

Čtení: Iz 11,1-10

Píseň 632 *Neskládejte v mocných naději*

Text: L 24,36-53

Kázání:

Jsou chvíle, kdy si uvědomím, s jakou úpěnlivostí se modlím slova modlitby Páně (Otčenáše): „Tvé je království i moc i sláva“. Jsou to chvíle mé bezmoci. Tehdy potřebuji sám sebe ujistit, že není vše ztraceno, že přece Boží je ta rozhodující moc, Bůh má a bude mít poslední slovo. Lidská bezmoc se pojí s touhou po moci Boží. - - Kde jinde je tahle Boží moc při díle, než ve vzkříšení Krista! Zmrtvýchvstalý Ježíš přemáhá i smrt. A Písmo nám zvěstuje, že s tímto Vzkříšením jsme spojeni vírou, křtem. Jsme jeho a Kristus je náš. Máme tím podíl na jeho moci a slávě!?

Podle evangelií Ježíš činí mocné divy: kráčí po vodě, utiší bouři na moři, křísí mrtvé, vyhání demony. A všechny ty úžasné projevy moci přesahující naše lidské možnosti pak vrcholí v jeho vzkříšení.

Evangelium podle Matouše končí scénou, při které vzkříšený Kristus říká svým učedníkům (nám!): „Dána jest mi všelická moc na nebi i na zemi... Proto jděte ke všem národům... a já s vámi jsem po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ A evangelium podle Lukáše, z něhož jsme právě četli, také mluví o moci, kterou Vzkříšený předává svým následovníkům: „Budete vyzbrojeni mocí z výsosti.“

Lidská bezmoc se pojí s touhou po moci Boží. Odpovídá evangelium na tuto touhu? Na naši potřebu? Na naši úzkost? Dostává se nám podle Ježíšova slibu pomoci shůry? Dostáváme onu moc? A jaká je ta moc? V čem je ta síla? - - Podle evangelií bylo tím rozhodujícím, zlomovým okamžikem, když se učedníkům zjevil vzkříšený Ježíš. Ta jeho zjevení, ta setkání se Vzkříšeným jsou mimořádná, zvláštní. Zprvu to vypadá, že se Ježíš zjevuje na více místech najednou. Někde vstoupí do zamčené místnosti, jinde se připojí k učedníkům na cestě, ale oni ho nepoznají, dokud s nimi nesedne ke stolu a jako při poslední večeři nezačne lámat a rozdávat chléb. Když vzkříšený Ježíš promluví, mění se srdce oslovených, jejich smutek a skleslost se zázračně proměňují v radost a novou energii.

A najednou přichází Lukáš s tímto vyprávěním: Ježíš sám přesvědčuje svoje učedníky, že je jen člověk. Člověk z masa a kostí. Člověk, který nemůže žít bez příjmu potravy. Není duch. Neměli bychom být zklamáni? Už jsme si mohli myslet, že máme co do činění s bytostí z jiného světa, ale on je to jen člověk! Už jsme mohli doufat, že na naší straně tu bude jakási nadpřirozená síla, ale je to jen člověk

z masa a kostí. - - Ježíš byl a je někdy odmítán proto, že je spojován s Bohem. Tento člověk a Boží Syn? To je nemožné, to je rouhání! A na druhé straně Ježíš byl a je odmítán proto, že je příliš lidský. Tělesný. Z masa a kostí? Nemožné! To je rouhání! Příliš nízké, přizemní, omezené. - - Ale co když všechno to, co na Ježíšovi vadilo a vadí, patří dohromady, a právě v tom je ta síla?

Proč v závěru Lukášova evangelia vzkříšený Kristus tolik zdůrazňuje svou tělesnost? Své lidství? Je to odkaz k jeho pozemskému příběhu. Když chceme, aby nás druzí poznali, ukážeme tvář, sundáme roušku. Podívej, to jsem já. Ale Ježíš ukazuje svoje ruce a nohy. Ruce a nohy probodené hřeby kříže. To je jeho identifikační znamení. Připomíná svůj pozemský příběh, který vrcholí jeho dobrovolným utrpením v oběti pro druhé. Proč to dělá? Myslím, že tím právě vyjadřuje, v čem je jeho moc a síla. Pro nás zůstává vzkříšení, stejně jako celá ta řada divů z Ježíšova života, nepochopitelné, nepostižitelné. Co však smíme pochopit, je právě povaha té moci a síly, která tu působí. Kristus je stále týž. Vzkříšením se z něj nestal někdo jiný. Neproměnil se v tom smyslu, že by před svou smrtí byl slabý a zranitelný, tělesný a lidský, zatímco teď po vzkříšení je mocný, vládnoucí jakousi nadpřirozenou silou. Ježíš Kristus zůstává týž – vzkříšením se jen dává najevo, že smrtí neskončil, že žije dál svým životem. Přitom právě povaha jeho moci zůstává stejná: v té tělesné slabosti a zranitelnosti, která se svobodně vydává, je jeho moc. V lásce, která nemá k dispozici žádné donucovací ani přesvědčovací prostředky. Která nikdy není manipulativní. Je jen slovo, přítomnost, spolubytí, zastání, přijetí, odpuštění, oběť.

A proto, když vzkříšený Ježíš své učedníky vyzbrojuje mocí z výsosti, neznamená to, že budou vítězit svou přesvědčivostí, silou svých argumentů či nadpřirozenými divy, ale že dostanou dar víry spoléhat právě jen na Kristova Ducha. Moc z výsosti je duchovní zbroj. Co tato moc vyvolává, co působí, především u samých učedníků, pak i u dalších, to je pokání na odpuštění hříchů. Pokání je hodnotový obrat. Znamená to vzdát se moci a touhy opanovat druhého. Třeba tím, že ho hodnotím, soudím, ponižuji. Pokání znamená opustit samu touhu nejen po moci lidské, ale i po moci Boží, touhu zmocnit se tajemství života. (Tahle touha vyhnala člověka z ráje, zničila jeho vztah k Bohu.)

Být vyzbrojen mocí z výsosti, jak ji dává vzkříšený Kristus, znamená umět přijmout svou bezmoc a sloužit životu, hojit, zachraňovat bez podmínek a bez záruky na úspěch, s rizikem odmítnutí, s rizikem vlastního zranění a vlastní bolesti.

Po dva roky jsme podrobně četli Lukášovo evangelium, probírali jednotlivé jeho příběhy a výroky. Nyní na konci se vše skládá do závěrečného ujištění evangelia, té dobré, radostné zprávy, že tato podivná kristovská moc se z tohoto světa ani z našich životů neztratí. A ten, který ji ztělesňuje, který jí dává tvar i ducha, ten ji dále rozdává se svým požehnáním. Jděte v pokoji. Amen.

Píseň 645 Ačkoli podstatou rovný byl Bohu

Ohlášky, sbírka

Píseň (Svítá) 387 Za ty, kdo hladem trpí a bídou

Přímělná modlitba + Otče náš

Poslání: Žd 12,8 a Ř 15,7

Požehnání

Píseň (Svítá) 456 Před tebou, Pane, temno ztrácí sílu svou